

het hem om in 1942 met de bouw van het huidige Oogziekenhuis aan de Schiedamse Vest te beginnen, hoewel deze een jaar later op last van de bezetter moest worden gestaakt.

Direct na de oorlog hervat, smaakte Flieringa in 1948 het genoe-gen, het eerste na de oorlog herbouwde ziekenhuis in Nederland te kunnen doen openen.

Flieringa had hiermede wel het grootste en modernste oogziekenhuis van Nederland, maar hij had nog geen opleidingsbevoegdheid. Tegen grote weerstand van de bestaande medische faculteiten in, lukte het hem in 1950 toch de bevoegdheid tot het opleiden van oogartsen te krijgen.

Tezelfder tijd speelde hij een belangrijke rol bij het van de grond tillen van de Stichting Klinisch Hoger Onderwijs te Rotterdam, de voorloper van de in 1958 opgerichte Nevenfaculteit. Als Decaan van het docentencorps van de Stichting was Flieringa vaak degene die het voortouw nam om uitbreiding van het vakkenpakket en de vernieuwing van het medisch onderwijs te bepleiten. Het is dan ook begrijpelijk dat Flieringa tot de eersten behoorde die speciaal ten behoeve van de Stichting tot buitengewoon hoogleraar - in zijn geval aan de Utrechtse Universiteit - werden benoemd. Flieringa fungeerde tot aan zijn emeritaat als Decaan van de Nevenfaculteit.

In 1961 nam hij ook afscheid van het Oogziekenhuis en van de actieve rol die hij zoveel jaren gespeeld had in de Nederlandse oogheelkundige wereld.

Hoewel Flieringa zich in de eerste plaats oogchirurg voelde, had hij grote belangstelling voor het oogheelkundig wetenschappelijk onderzoek. Zijn naam blijft verbonden aan een tweetal stichtingen, opgericht ter ondersteuning van onderzoekprojecten en publicaties, niet alleen van medewerkers aan het Oogziekenhuis, maar evenzeer bestemd voor jonge wetenschappers elders in Nederland. Zijn verdiensten voor het medisch onderwijs en de gezondheidszorg, in het bijzonder de oogheelkunde betreffende, werden erkend door zijn benoeming tot officier in de orde van Oranje-Nassau en ridder in de orde van de Nederlandse Leeuw.

Gedurende de laatste vijftientig jaar van zijn leven leidde hij een betrekkelijk teruggetrokken bestaan. Hij schreef een uitvoerig verslag van de geschiedenis van het Klinisch Hoger Onderwijs te Rotterdam.

Later keerde hij terug naar het platteland waar hij zich thuis voelde omdat hij daar ook zijn jeugd had doorgebracht. In zijn jongere jaren was hij een enthousiast jager en visser. In de laatste